

Luxemburg csúcsain

Mindig a lapos országokkal van probléma. Az, hogy melyik mondjuk Ausztria vagy Svájc legmagasabb csúcsa, nem kérdés, a hegyekkel nem rendelkező országokban azonban gyakran borul a sorrend. Ma már másutt találjuk Litvánia és Dánia tetejét, mint néhány évvel ezelőtt és valami hasonló történt Luxemburgban is. A litvánoknak annyiban szerencsésük volt, hogy az ország egykori csúcsára csak egy jelzőkövet helyeztek, így az új csúcsra szánt utánpótlás elkészítése túlságosan nagy feladatot nem jelentett. A dánok már nem építettek újabb kilátót az ország újdonsült tetejére, a régi csúcson álló építmény ezáltal nem csak az ország történelmi egyesülésének és az egykor vélt legmagasabb pontnak állít emléket, hanem egyben a geodéziai mérések buktatóinak mementójaként szolgál.

Az 559 méteres luxemburgi Burgplatz (Burrigplatz) az ország északi csücskében, a belga határ közelében, Huldange falucska mellett emelkedik. Rajta impozáns torony, előtte vésett fatábla, melynek felirata szerint ez az ország kulmináló pontja. Néhány perc gyaloglásra innen a főútról keskeny útra érünk, ami szerényen emelkedik, majd az út szélén a kopott aszfaltra festett fehér folt tűnik szemünkbe. Mellette füves dombocska, melyen kilátónak, csücskönek, keresztnek nyoma sincs. Mégis ez a Kneiff, ami 560 méterrel az ország legmagasabb pontját jelenti. Az említett pontok autóval is felkereshetők, vagy a közeli étterem parkolójából rövid sétával elérhetők. Épp ez utóbbi dombon készültek a csúcsfotók, amikor a keskeny úton német rendszámú autó húzott el mellettünk. Rövidesen megállt, visszatolatott, a benne ülő négy fiatal pedig kipattant és fényképezőgépeikkel a csúcsra siettek. Vajon hány külföldit érdekelne a Kneiff, ha nem 560, hanem 558 méteres lenne?

Az ország fővárosa, a hasonló nevű Luxembourg üde színfolt a zsúfolt nyugat-európai városok sorában. Kis méretek, változatos felszín, zöld területek, magas életszínvonal. A luxemburgiak ragaszkodnak függetlenségükhöz, saját nyelvükhöz és ma is igaz az évszázados felirat, ami egy erkélyen olvasható: „Mir wolle bleiwe wat mir sin” – Azok akarok maradni, amik vagyunk.

Ettelbruck néhány ezer lakosú kisváros félúton a főváros és a „csúcsok” között. Számottevő műemlékkel nem rendelkezik, elnevezése azonban érdekes történelmi eseményről tanúskodik. 451-ben az itt portyázó hunok hidat építettek az Alzette folyón. A híd természetesen már réges-rég nem áll, a város neve azonban őrzi a hívatlan látogatók emlékét, lefordítva ugyanis annyit jelent: Attila hídja.